

GVERNUL ROMÂNIEI
PRIMUL – MINISTRU

NR. 1399 /DPSG
DATA 31.05.2010

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
SENAT
320 / 10.06.2010

Domnule președinte,

În conformitate cu prevederile art. 111 alin. (1) din Constituție, Guvernul României formulează următorul

PUNCT DE VEDERE

referitor la propunerea legislativă intitulată „*Lege pentru modificarea Legii nr. 136/1995 – privind asigurările și reasigurările în România, publicată în M. Of. 303/30 Decembrie 1995, cu modificările și completările ulterioare*”, inițiată de 23 senatori – PD-L (Bp. 83/2010).

I. Principalele reglementări

Potrivit *Expunerii de motive*, această propunere legislativă are ca obiect de reglementare completarea *Legii nr. 136/1995 privind asigurările și reasigurările în România, cu modificările și completările ulterioare*, cu

un nou articol, **art. 55¹**, în scopul eliminării anumitor inadvertențe și „realizării unui cadru legislativ echitabil și de un real efect față de asigurat”.

II. Observații

1. Considerăm că soluția legislativă preconizată pentru **art. 55¹ alin. (5)** din *Legea nr. 136/1995* nu se justifică, întrucât aspectele propuse sunt acoperite de prevederile art. 8 alin. (1) din actul normativ de bază, potrivit căroră „*Avizarea și constatarea producerii riscurilor asigurate, evaluarea pagubelor, stabilirea și plata despăgubirilor ori a sumelor asigurate se efectuează în condițiile legii și ale normelor adoptate în baza legii de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor, pentru asigurările obligatorii, sau ale contractului de asigurare, în cazul asigurărilor facultative*”.

De asemenea, trebuie avute în vedere și prevederile art. 53 din *Legea nr. 136/1995*, potrivit căroră „*Prin norme adoptate de Comisia de Supraveghere a Asigurărilor conform legii se stabilesc: aplicarea asigurării obligatorii de răspundere civilă auto, limitele teritoriale de acoperire, nivelul despăgubirilor, condițiile de plată, durata asigurării, facilitățile și penalizările aplicabile asiguraților, criteriile și condițiile pentru acordarea sau retragerea autorizației, persoanele care au obligația să încheie contracte de asigurare, modalitatea de gestionare a cazurilor de refuz al asiguratorului de a încheia asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, dacă este cazul, precum și alte informații referitoare la acest tip de asigurare*”.

2. Reglementările europene în ceea ce privește asigurarea obligatorie de răspundere civilă RCA sunt prevăzute în *Directiva 2009/103/CE a Parlamentului European și a Consiliului*. Această directivă reunește în același document 5 directive emise anterior, respectiv *Directiva 72/166/CEE, Directiva 84/5/CEE, Directiva 90/232/CEE, Directiva 2000/26/CE și Directiva 2005/14/CE*, care au fost abrogate prin emiterea acesteia.

Prin contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule este acoperită răspunderea

civilă delictuală a proprietarului sau a utilizatorului unui vehicul pentru prejudiciile produse unei terțe părți prin intermediul vehiculului. Practic, în momentul producerii unui accident, asigurătorul preia obligațiile de plată ale șoferului vinovat către partea/părțile vătămate, conform contractului de asigurare RCA încheiat cu acesta.

Legislația națională în vigoare prevede obligații pentru asigurători, în scopul de a nu da posibilitatea ca dosarele de daună să fie amânate în mod nejustificat. Astfel, potrivit prevederilor art. 36 alin. (3) din *Ordinul comisiei de supraveghere a asigurărilor nr. 21/2009 pentru punerea în aplicare a Normelor privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru prejudicii produse prin accidente de vehicule, cu modificările ulterioare*, asigurătorii trebuie să stabilească, într-un termen de 10 zile, dacă au suspiciuni cu privire la producerea accidentului sau nu.

Prin urmare, considerăm că legislația transpusă în concordanță cu directivele europene răspunde necesităților pieței din România.

3. Precizăm că, în prezent, soluțiile legislative propuse de inițiatori sunt prevăzute aproape identic în legislația aplicabilă în domeniul asigurărilor, respectiv în art. 36 din *Ordinul nr. 21/2009*.

Referitor la propunerea de reducere a termenului necesar efectuării investigațiilor de către societățile de asigurare în caz de suspiciune, de la 3 luni la 15 zile, precizăm că termenul de 3 luni, stabilit prin *Ordinul nr. 21/2009*, este prevăzut în mod expres de *Directiva 2009/103/CEE* care, la art. 22 privind *Procedura de despăgubire*, prevede că:

„Statele membre prevăd obligații însoțite de sancțiuni financiare eficiente și sistematice corespunzătoare sau de sancțiuni administrative echivalente pentru a se asigura că, în termen de 3 luni începând cu data la care persoana vătămată și-a prezentat cererea de despăgubire, fie direct întreprinderii de asigurare a persoanei care a provocat accidentul, fie reprezentantului său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire:

a) *întreprinderea de asigurare a persoanei care a provocat accidentul sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire sunt ținute să prezinte o ofertă de despăgubire justificată, în cazul în care răspunderea nu este contestată și prejudiciul a fost cuantificat;*

b) *întreprinderea de asigurare căreia i-a fost prezentată cererea de despăgubire sau reprezentantul său însărcinat cu soluționarea cererilor de despăgubire sunt ținute să dea un răspuns justificat la elementele invocate*

în cerere, în cazul în care răspunderea a fost respinsă sau nu a fost stabilită în mod clar sau în care prejudiciul nu a fost pe deplin cuantificat. Statele membre adoptă dispoziții care să garanteze că, în cazul în care oferta nu a fost prezentată în termen de 3 luni, se percep dobânzi calculate în funcție de valoarea despăgubirii oferite de către întreprinderea de asigurare sau acordate de către judecător persoanei vătămate”.

III. Punctul de vedere al Guvernului

Având în vedere considerentele menționate, **Guvernul nu susține adoptarea acestei propuneri legislative.**

Cu stimă,

Emil BOC

Domnului senator **Mircea Dan GEOANĂ**

Președintele Senatului